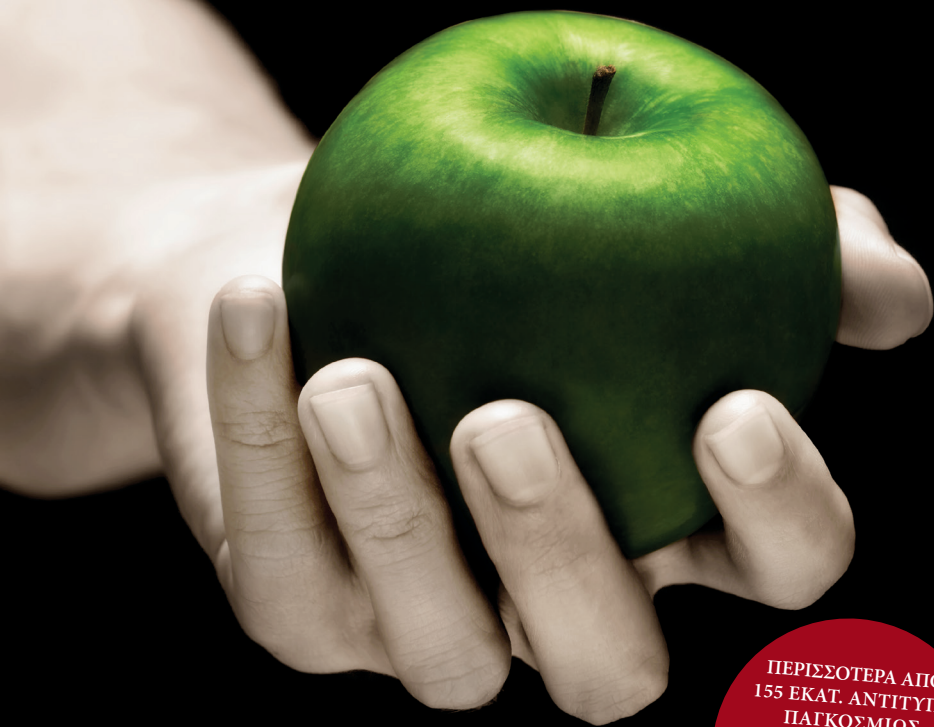

STEPHENIE
MEYER

ζωή και θάνατος

ΛΥΚΟΦΩΣ ΜΕ ΝΕΑ ΜΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
155 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΓΥΙΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
.....
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ
.....
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LIFE AND DEATH
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ζωή και θάνατος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Λατσινού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Stephenie Meyer, 2015

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1941-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1942-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

STEPHENIE
MEYER

ζωή και θάνατος

ΛΥΚΟΦΩΣ ΜΕ ΝΕΑ ΜΑΤΙΑ

*Μετάφραση:
Βασιλική Λατινού*

*Στους γιους μου Γκέμπ, Σεθ και Ιλάι,
επειδή μου επέτρεψαν να βιώσω ξανά την εμπειρία να είσαι
έφηβος. Δε θα μπορούσα να το γράψω αυτό χωρίς εσάς.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γεια σου, αγαπημένε μου αναγνώστη!

Εύχομαι χαρούμενη επέτειο! Καλωσόρισες στο επιπλέον υλικό για την επέτειο των δέκα χρόνων!

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά:

ΛΥΠΑΜΑΙ ΠΟΛΥ.

Το ξέρω ότι πολλοί δε θα χαρούν και ιδιαίτερα που αυτό το επιπλέον υλικό (Α) δεν είναι εντελώς καινούργιο και (Β) δεν είναι ο *Ήλιος του Μεσονυχτίου*. (Αν νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω αρκετά τον πόνο σου, θα σε διαβεβαιώσω ότι η μητέρα μου μού το έκανε εντελώς ξεκάθαρο.) Θα εξηγήσω πώς προέκυψε όλο αυτό και ελπίζω τα πράγματα να γίνουν –αν όχι καλύτερα– τουλάχιστον πιο κατανοητά.

Πριν από λίγο καιρό η ατζέντισσά μου με ρώτησε αν μπορούσα να σκεφτώ κάτι να κάνουμε για την επετειακή έκδοση για τα δέκα χρόνια από την πρώτη κυκλοφορία του *Λυκόφωτος*. Ο εκδότης μου περίμενε κάποιου είδους πρόλογο, ένα γράμμα με ευχές για «χαρούμενη επέτειο» ή κάτι τέτοιο. Αυτό μου φάνηκε –για να είμαι ειλικρινής– πολύ βαρετό. Τι θα μπορούσα να πω που να είναι διασκεδαστικό και συνάμα συναρπαστικό; Τίποτα. Έτσι, σκέφτηκα κάποια άλλα πράγματα που θα μπορούσα να κάνω, και, αν αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, μου πέρασε από το μυαλό και ο *Ήλιος του Μεσονυχτίου*. Το πρόβλημα ήταν ο χρόνος – για να

είμαι ειλικρινής, δεν είχα αρκετό. Σίγουρα, πάντως, όχι τόσο για να γράψω ένα ολόκληρο μυθιστόρημα ή, έστω, μισό.

Καθώς αναλογιζόμουν το *Λυκόφως*, αφού είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που ασχολήθηκα τελευταία φορά μαζί του, και συζητώντας το θέμα της επετείου με φίλους, άρχισα να σκέφτομαι κάτι που είχα πει σε συνεντεύξεις και σε διάφορες εκδηλώσεις όπου υπέγραφα βιβλία μου. Ξέρεις, η Μπέλα επικρίθηκε πάρα πολύ επειδή τις περισσότερες φορές σωζόταν από κάποιον άλλο και στη συνείδηση των αναγνωστών εμφανιζόταν ως μία ευγενική κοπέλα που είχε πάντα ανάγκη από βοήθεια. Η απάντησή μου σε αυτό ήταν ότι η Μπέλα είναι ένας άνθρωπος που έχει ανάγκη από βοήθεια, ένα φυσιολογικό ανθρώπινο ον που περιβάλλεται από άτομα που, κατά κύριο λόγο, είναι υπερήρωες, κακοί ή όντα με υπερφυσικές δυνάμεις. Επίσης, επικρίθηκε επειδή είχε εμμονή με το πρόσωπο που την ενδιέφερε – λες και αυτό είναι κάτι που κάνουν μόνο τα κορίτσια. Πάντα ισχυριζόμουν όμως ότι το ίδιο ακριβώς θα συνέβαινε αν ο άνθρωπος της ιστορίας ήταν αρσενικός και ο βρικόλακας θηλυκός. Ανεξάρτητα από το φύλο και το είδος, το *Λυκόφως* ήταν πάντα μια ιστορία για τη μαγεία, την εμμονή και την τρέλα της πρώτης αγάπης.

Έτσι σκέφτηκα το εξής: Αν έκανα μια δοκιμή να δω αν επιβεβαιώνεται αυτή η θεωρία; Αυτό μπορεί να είναι τελικά πολύ διασκεδαστικό.

Όπως συνηθίζω, άρχισα νομίζοντας ότι θα έγραφα ένα δυο κεφάλαια. (Είναι παράξενο και θλιβερό συγχρόνως που, απ' ό,τι φαίνεται, δε με ξέρω και πολύ καλά.) Είδες που είπα ότι δεν είχα χρόνο; Ευτυχώς, αυτό το έργο δεν ήταν μόνο διασκεδαστικό, αλλά πολύ γρήγορο και εύκολο επίσης. Αποδείχτηκε ότι δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε έναν θηλυκό άνθρωπο που είναι ερωτευμένος με έναν αρσενικό βρικόλακα και σε έναν αρσενικό άνθρωπο που είναι ερωτευμένος με έναν θηλυκό βρικόλακα. Κι έτσι γεννήθηκαν ο Μπο και η Ίντιθ.

Μερικές επισημάνσεις σχετικά με τις αλλαγές που έγιναν:

1. Έχω αλλάξει το φύλο σε όλους τους χαρακτήρες του βιβλίου· υπάρχουν όμως δύο εξαιρέσεις.

- Η σημαντικότερη εξαίρεση είναι ο Τσάρλι και η Ρενέ, οι οποίοι έχουν μείνει Τσάρλι και Ρενέ. Και ο λόγος γι' αυτό είναι ο εξής: Ο Μπο γεννήθηκε το 1987. Ήταν σχεδόν αδύνατον ένας πατέρας να πάρει την επιμέλεια ενός παιδιού εκείνα τα χρόνια – ακόμα περισσότερο, μάλιστα, αν το παιδί ήταν μωρό. Το πιθανότερο ήταν ότι η μητέρα θα έπρεπε να αποδειχτεί ακατάλληλη με κάποιον τρόπο. Δυσκολεύομαι πολύ να δεχτώ ότι ένας δικαστής εκείνη την εποχή (ή ακόμα και σήμερα) θα έδινε ένα παιδί σε έναν πατέρα που θα βρισκόταν σε μεταβατική φάση και θα ήταν άνεργος, αντί σε μια μητέρα που θα είχε σταθερή δουλειά και δυνατούς δεσμούς με την κοινότητα στην οποία ζούσε. Φυσικά, σήμερα, αν ο Τσάρλι διεκδικούσε την Μπέλα, μάλλον θα την έπαιρνε από τη Ρενέ. Έτσι, το πιο απίθανο σενάριο είναι αυτό που εκτυλίσσεται στο *Λυκόφως*. Το γεγονός ότι πριν από μερικές δεκαετίες τα δικαιώματα μιας μητέρας θεωρούνταν πιο σημαντικά από τα δικαιώματα ενός πατέρα, καθώς επίσης και το ότι ο Τσάρλι δεν είναι χαρακτηριστικός τύπος πατέρα έδωσαν τη δυνατότητα στη Ρενέ να μεγαλώσει την Μπέλα – και, στην προκειμένη περίπτωση, τον Μπο.
- Η δεύτερη εξαίρεση είναι πολύ μικρή – μερικοί δευτερεύοντες χαρακτήρες που αναφέρονται μονάχα δυο φορές. Ο λόγος για αυτή την εξαίρεση είναι μία εσφαλμένη αίσθηση δικαιοσύνης για τους φανταστικούς χαρακτήρες. Υπήρχαν δύο χαρακτήρες στο ευρύτερο σύμπαν του *Λυκόφωτος* οι οποίοι επανειλημμένα περνούσαν πραγματικά δύσκολα. Έτσι, αντί να τους αλλάξω το φύλο, τους χάρισα μια κάποια δικαίωση αφήνοντάς τους όπως είναι. Αυτό δεν προσθέτει τίποτα στην ιστορία. Απλώς ήμουν περίεργη και υπέκυφα στην εμμονή μου.

2. Υπάρχουν πολύ περισσότερες αλλαγές στο κείμενο απ' όσες απαιτούνταν από το γεγονός ότι ο Μπο είναι αγόρι, έτσι σκέφτηκα να τις αναλύσω ξεχωριστά για σένα, αναγνώστη. Αυτές είναι,

βέβαια, πρόχειρες εκτιμήσεις. Δε μέτρησα όλες τις λέξεις που άλλαξα ούτε έκανα περιπλοκούς μαθηματικούς υπολογισμούς.

- Το 5% των αλλαγών έγινε επειδή ο Μπο είναι αγόρι.
- Άλλο ένα 5% των αλλαγών έγινε επειδή η προσωπικότητα του Μπο εξελίχθηκε κάπως διαφορετικά από αυτή της Μπέλα. Οι μεγαλύτερες διαφορές τους είναι ότι ο Μπο έχει ψυχαναγκαστικό σύνδρομο, δεν είναι τόσο συνθετικός στα λόγια και στις σκέψεις του, και, κυρίως, δεν είναι τόσο θυμωμένος – δεν κουβαλά δηλαδή αυτόν τον θυμό που έχει η Μπέλα συνέχεια επειδή νιώθει κατώτερη από τους άλλους.
- Το 70% των αλλαγών που έκανα ήταν επειδή μου επιτράπηκε να κάνω μία αναθεώρηση δέκα χρόνια αργότερα. Μου δόθηκε η ευκαιρία να διορθώσω όποια λέξη με ενοχλούσε από τότε που τυπώθηκε το βιβλίο – και αυτό ήταν τέλειο.
- Το 10% ήταν πράγματα που θα ήθελα να κάνω την πρώτη φορά, αλλά δε μου πέρασαν από το μυαλό τότε. Αυτό μπορεί να ακούγεται ίδιο με την προηγούμενη περίπτωση, αλλά είναι ελαφρώς διαφορετικό. Εδώ δε μιλάμε για λέξεις που ακούγονται βαριές ή παράταιρες. Εδώ μιλάμε για μια ιδέα που θα ήθελα να είχα ερευνήσει νωρίτερα ή για συνομιλίες που θα έπρεπε να είχαν γίνει αλλά δεν έγιναν.
- Το 5% αφορά τον μύθο –λάθη, στην πραγματικότητα–, θέματα που είχαν να κάνουν κυρίως με τα οράματα. Καθώς προχωρούσα στις συνέχειες του *Λυκόφωτος* –ακόμα και στον *Ήλιο του Μεσονυχτίου*, όπου εμβάθυνα στο κεφάλι της Άλις μέσω του Έντουαρντ–, ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν τα οράματα της Άλις τελειοποιήθηκε. Είναι πιο μυστικιστικός στο *Λυκόφως* και, τώρα που το βλέπω, υπάρχουν τρόποι με τους οποίους θα μπορούσε η Άλις να είχε αναμειχθεί και δεν το έκανε. Ουψ!

- Κι έτσι, μένει ένα τελευταίο γενικό 5% για τις πολλές ετερόκλητες αλλαγές που έκανα, καθεμία για διαφορετικό και, χωρίς αμφιβολία, εγωιστικό λόγο.

Ελπίζω να περάσεις καλά με την ιστορία του Μπο και της Ίντιθ, αν και είναι κάτι που δεν περίμενες. Πραγματικά πέρασα καλύτερα από ποτέ δημιουργώντας αυτή τη νέα εκδοχή. Αγάπησα τον Μπο και την Ίντιθ τόσο πολύ, που ούτε η ίδια δεν το περίμενα, και χάρη στην ιστορία τους ο φανταστικός κόσμος του *Λυκόφωτος* έγινε ξανά για μένα επίκαιρος και χαρούμενος. Ελπίζω να συμβεί το ίδιο και με σένα. Αν νιώσεις το ένα δέκατο της ευχαρίστησης που ένιωσα εγώ, τότε άξιζε τον κόπο.

Σ' ευχαριστώ που διαβάζεις. Σ' ευχαριστώ που είσαι κομμάτι αυτού του κόσμου και σ' ευχαριστώ που είσαι τόσο καταπληκτική και αναπάντεχη πηγή χαράς στη ζωή μου την τελευταία δεκαετία.

Με πολλή αγάπη,
Στέφενι

Mπορεί το πεπρωμένο του να 'ναι παράξενο,
είναι όμως συνάμα και μεγαλειώδες.

Ιούλιος Βερν, *Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΚΑΘΙΣΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΩΣ ΘΑ ΠΕ-
θάνω –παρόλο που τους τελευταίους μήνες είχα αρκετούς λόγους
να το κάνω–, μα και να το είχα σκεφτεί, δε θα το είχα φανταστεί
έτσι.

Στύλωσα το βλέμμα μου, χωρίς να παίρνω ανάσα, στην άλλη
μεριά του δωματίου, στα σκοτεινά μάτια της κυνηγού, κι εκείνη
μου το ανταπέδωσε κοιτάζοντάς με πρόσχαρα.

Ήταν, βέβαια, ένας καλός τρόπος να πεθάνεις, στη θέση κά-
ποιου άλλου, κάποιου που αγαπάς. Θα μπορούσες να τον πεις ακό-
μα και μεγαλόψυχο. Και σίγουρα άξιζε κάτι όλο αυτό.

Ήξερα πως, αν δεν είχα πάει στο Φορξ, δε θα κοιτούσα τώρα
κατάματα τον θάνατο. Μα, όσο τρομαγμένος κι αν ήμουν, δεν με-
τάνιωνα για την απόφασή μου. Όταν η ζωή σου χαρίζει ένα όνει-
ρο που είναι πάνω από όλες σου τις προσδοκίες, δεν έχει νόημα
να θρηγείς όταν αυτό τελειώνει.

Η κυνηγός χαμογελούσε φιλικά, όπως άρχισε να με πλησιάζει
αργά αργά για να με σκοτώσει.

I. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ

17 Ιανουαρίου 2005

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΗΓΕ ΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΤΟ ΑΕΡΟδρόμιο έχοντας ανοιχτά όλα τα παράθυρα. Ενώ σε όλη την υπόλοιπη χώρα ήταν Ιανουάριος, στο Φοίνιξ είχε είκοσι τέσσερις βαθμούς και ο ουρανός ήταν καταγάλανος. Φορούσα το αγαπημένο μου κοντομάνικο μπλουζάκι – αυτό με τη στάμπα των Μόντι Πάιθον με τα χελιδόνια και την καρύδα, που η μητέρα μου μου έκανε δώρο τα Χριστούγεννα πριν από δυο χρόνια· μου ερχόταν κάπως στενό πια, αλλά δεν είχε σημασία. Από δω και πέρα δε θα χρειάζομαι πια κοντομάνικα μπλουζάκια.

Στην Ολυμπιακή Χερσόνησο της νοτιοδυτικής πολιτείας της Ουάσινγκτον υπάρχει μια μικρή πόλη που λέγεται Φορξς και είναι σχεδόν πάντα σκεπασμένη με σύννεφα. Αυτή η ασήμαντη μικρή πόλη είναι πιο βροχερή απ' όσο οποιοδήποτε άλλο μέρος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η μητέρα μου το έσκασε από αυτή την πόλη και την καταθλιπτική μουντάδα της, παίρνοντας μαζί κι εμένα, όταν ήμουν μόλις λίγων μηνών. Σε αυτή την πόλη έπρεπε να περνώ ένα μήνα κάθε καλοκαίρι ως τα δεκατέσσερά μου. Εκείνη τη χρονιά έκανα επιτέλους την επανάστασή μου· αντί να πάω εγώ στο Φορξς, τα τρία τελευταία καλοκαίρια ο πατέρας μου, ο Τσάρλι, έκανε δύο εβδομάδες διακοπές μαζί μου στην Καλιφόρνια.

Ωστόσο, από δω και πέρα θα περνούσα τα υπόλοιπα μαθητικά χρόνια μου εξορισμένος στο Φορξς. Δηλαδή ενάμιση χρόνο ακόμα. Δεκαοχτώ μήνες. Έμοιαζε με ποινή φυλάκισης. Δεκαοχτώ μήνες

σε φυλακή υψίστης ασφαλείας. Όταν έκλεισα την πόρτα πίσω μου κοπανώντας τη με δύναμη, έκανε έναν ήχο όπως αυτός των σιδερένιων κάγκελων που κλείνουν. Εντάξει, ήμουν λίγο μελοδραματικός. Η φαντασία μου παραείναι ζωηρή, όπως αρέσει στη μητέρα μου να λέει. Και, φυσικά, ήταν δική μου επιλογή, μια εξορία που επέβαλα στον ίδιο μου τον εαυτό, πράγμα που δεν την έκανε πιο εύκολη.

Λάτρευα το Φοίνιξ. Λάτρευα τον ήλιο και τη χωρίς υγρασία ζέση. Λάτρευα τη μεγάλη, άναρχη πόλη. Και μου άρεσε, επίσης, να ζω με τη μητέρα μου, η οποία με χρειαζόταν.

«Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις», μου είπε εκείνη για εκατοστή φορά προτού φτάσω στον έλεγχο του αεροδρομίου.

Η μητέρα μου λέει ότι μοιάζουμε τόσο πολύ, που θα μπορούσα στο ξύρισμα, αντί για καθρέφτη, να χρησιμοποιώ το πρόσωπό της. Αυτό δεν είναι εντελώς αλήθεια, αν και δε μοιάζω καθόλου στον πατέρα μου. Το πιγούνι της είναι μυτερό και τα χείλη της σαρκώδη, σε αντίθεση με μένα, αλλά έχουμε ακριβώς τα ίδια μάτια. Σε εκείνη δείχνουν παιδικά –πολύ μεγάλα και γαλάζια–, γεγονός που την κάνει να μοιάζει περισσότερο με αδελφή μου παρά με μητέρα μου. Μας το λένε συνέχεια και, παρόλο που κάνει πως δεν της αρέσει να το ακούει, η αλήθεια είναι πως το απολαμβάνει. Σε μένα το γαλάζιο δείχνει λιγότερο νεανικό και περισσότερο... αναποφάσιστο.

Κοιτάζοντας εκείνα τα μεγάλα, ανήσυχα μάτια που μοιάζουν τόσο πολύ με τα δικά μου, ένιωσα πανικόβλητος. Φρόντιζα τη μητέρα μου μια ολόκληρη ζωή. Είμαι σίγουρος, βέβαια, ότι κάποτε –μάλλον όταν ακόμα φορούσα πάνες– δεν ήμουν εγώ υπεύθυνος για τους λογαριασμούς, τη χαρτούρα, το μαγείρεμα και τη γενικότερη συνετή διαχείριση των υποθέσεών μας, αλλά εκείνα τα χρόνια σαν να είχαν διαγραφεί από τη μνήμη μου.

Ήταν σωστό να αφήσω τη μητέρα μου να φροντίζει μόνη της τον εαυτό της; Πάλευα με τον εαυτό μου πολλούς μήνες για να πάρω αυτή την απόφαση, και κατέληξα ότι, ναι, ήταν σωστό. Όμως τώρα μου φαινόταν λάθος, απ' όπου και να το έβλεπα.

Τώρα είχε τον Φιλ, βέβαια, οπότε μάλλον οι λογαριασμοί της δε θα έμεναν απλήρωτοι, θα υπήρχε φαγητό στο ψυγείο, βενζίνη στο αμάξι και κάποιος που θα μπορούσε να του τηλεφωνήσει, αν χανόταν... Δεν της ήμουν και τόσο απαραίτητος πια.

«Θέλω και πάω», της είπα ψέματα. Δεν ήμουν ποτέ καλός στα ψέματα, μα τελευταία έλεγα αυτό το ψέμα τόσο συχνά, που κόπτευε πια να γίνει σχεδόν πιστευτό.

«Δώσε τα χαιρετίσματά μου στον Τσάρλι».

«Θα τα δώσω».

«Θα ξαναβρεθούμε σύντομα», συνέχισε εκείνη. «Μπορείς να γυρίσεις σπίτι όποτε θέλεις... κι εγώ θα γυρίσω αμέσως, αν με χρειαστείς».

Ήξερα ότι κάτι τέτοιο θα της στοίχιζε.

«Μην ανησυχείς για μένα», την καθησύχασα. «Όλα θα πάνε περίφημα. Σ' αγαπάω, μαμά».

Με έσφιξε στην αγκαλιά της για ένα λεπτό· έπειτα πέρασα από τον ανιχνευτή μετάλλων κι εκείνη έφυγε.

Η πτήση από το Φοίνιξ στο Σιάτλ είναι τέσσερις ώρες, μετά ακόμα μια ώρα για το Πορτ Αντζελες σε ένα μικρό αεροπλάνο και ύστερα μια ώρα δρόμος οδικώς ως το Φορκς. Το αεροπλάνο δε με πειράζει ποτέ· αυτό για το οποίο ανησυχούσα κάπως ήταν αυτή η μία ώρα παρέα με τον Τσάρλι στο αυτοκίνητο.

Ο Τσάρλι ήταν πολύ εντάξει σε όλη αυτή την ιστορία. Έδειχνε πραγματικά ευχαριστημένος που πρώτη φορά πήγαινα να μείνω μαζί του κάπως πιο μόνιμα. Με είχε ήδη γράψει στο λύκειο και θα βοηθούσε να βρω και αυτοκίνητο.

Όμως τα πράγματα θα ήταν κάπως άβολα. Κανέναν από τους δυο μας δεν τον έλεγες εξωστρεφή. Μα, πέρα από αυτό, τι θα είχαμε να πούμε; Δεν είχα κρατήσει κρυφό πώς ένιωθα για το Φορκς.

Όταν προσγειώθηκα στο Πορτ Αντζελες, έβρεχε. Δεν το θεώρησα κακό οиωνό – απλώς κάτι αναπόφευκτο. Είχα ήδη αποχαιρετήσει μια για πάντα τον ήλιο.

Ο Τσάρλι με περιέμενε με το περιπολικό. Αυτό δε με παραξένεψε, φυσικά. Για τους έντιμους πολίτες του Φορκς ο Τσάρλι είναι ο διοικητής Σουάν του αστυνομικού τμήματος της πόλης. Το πρωταρχικό μου κίνητρο για να αγοράσω αυτοκίνητο, παρά την έλλειψη χρημάτων, ήταν πως δε μου άρεσε καθόλου η ιδέα να με πηγαινοφέρνει μέσα στην πόλη ένα αμάξι με κόκκινα και μπλε φώτα στον ουρανό. Δεν υπάρχει τίποτα που να καθυστερεί περισσότερο την κίνηση όσο ένας μπάτσος.

Ο Τσάρλι με αγκάλιασε αμήχανα με το ένα χέρι, όταν κατέβηκα από το αεροπλάνο παραπατώντας.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Μπο», είπε χαμογελώντας, καθώς με έπιανε αυτόματα για να με στηρίξει. Χτυπήσαμε ο ένας τον άλλο στον ώμο με αμηχανία και μετά απομακρυνθήκαμε. «Δεν άλλαξες και πολύ. Τι κάνει η Ρενέ;»

«Η μαμά είναι μια χαρά. Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, μπαμπά». Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να τον φωνάζω Τσάρλι μπροστά του.

«Αλήθεια δε σε πειράζει που την αφήνεις;»

Και οι δυο μας καταλαβαίναμε ότι αυτή η ερώτηση δεν αφορούσε τη δική μου προσωπική ευτυχία, αλλά το αν ένιωθα πως απέφυγα τις ευθύνες μου απέναντί της. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο Τσάρλι δεν είχε διεκδικήσει ποτέ την επιμέλειά μου από τη μητέρα μου· ήξερε ότι εκείνη με χρειαζόταν.

«Ναι, δε θα ήμουν εδώ, αν δεν ήμουν σίγουρος.»

Είχα μόνο δύο πάνινες τσάντες. Τα περισσότερα από τα ρούχα που είχα στην Αριζόνα ήταν υπερβολικά λεπτά για την Ουάσινγκτον. Η μαμά κι εγώ ξοδέψαμε όλες τις οικονομίες μας για να συμπληρώσουμε τη χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα μου, μα και πάλι τα ρούχα μου ήταν μετροημένα. Μπορούσα άνετα να σηκώσω και τις δύο, αλλά ο Τσάρλι επέμεινε να πάρει τη μία.

Αυτό με έκανε να χάσω ελαφρώς την ισορροπία μου – όχι ότι είχα ποτέ καλή ισορροπία, ειδικά μετά την απότομη ανάπτυξή μου. Το πόδι μου πιάστηκε στο κάτω μέρος της πόρτας, καθώς έβγαινα από την έξοδο, και η τσάντα μού έφυγε προς τα εμπρός, χτυπώντας τον τύπο που προσπαθούσε να μπει μέσα.

«Ωχ, συγγνώμη!»

Ο τύπος δεν ήταν πολύ μεγαλύτερος από μένα και ήταν πολύ πιο κοντός· ήρθε όμως και στάθηκε μπροστά στο στήθος μου με το πιγούνι του ανασηκωμένο. Έβλεπα τατουάζ από τη μια κι από την άλλη μεριά του λαιμού του. Μια μικροκαμωμένη νεαρή γυναίκα με κορακί βαμμένα μαλλιά με κοίταξε απειλητικά από την άλλη μεριά.

«Συγγνώμη;» επανέλαβε εκείνη, λες και η συγγνώμη μου με κάποιον τρόπο την είχε θίξει.

«Ε, ναι...»

Και τότε η γυναίκα πρόσεξε τον Τσάρλι, ο οποίος φορούσε στολή. Ο Τσάρλι δε χρειάστηκε να πει τίποτα. Απλώς κοίταξε τον τύπο, ο οποίος έκανε μισό βήμα πίσω και ξαφνικά έμοιαζε πολύ νεότερος, κι έπειτα την κοπέλα, της οποίας τα γλοιώδη κόκκινα χείλη τελικά σούφρωσαν, καθώς στραβομουτσούνιασε. Χωρίς δεύτερη κουβέντα, έφυγαν γύρω από μένα με σκυφτά τα κεφάλια και κατευθύνθηκαν προς τον μικρό τερματικό σταθμό.

Ο Τσάρλι κι εγώ σηκώσαμε τους ώμους ταυτόχρονα. Ήταν παράξενο που είχαμε και οι δυο τις ίδιες αντιδράσεις, εφόσον δεν περνούσαμε και πολύ χρόνο παρέα. Ίσως ήταν κληρονομικό.

«Βρήκα ένα καλό αμάξι για σένα. Πολύ φτηνό», ανακοίνωσε εκείνος, όταν φορέσαμε τις ζώνες στο περιπολικό και πήραμε τον δρόμο για το Φορξ.

«Τι σόι αμάξι;» Ο τρόπος που είπε «ένα καλό αμάξι για σένα» αντί να πει «καλό αμάξι» ήταν ύποπτος.

«Λοιπόν, εδώ που τα λέμε, είναι ένα φορηγάκι με καρότσα, μια Σέβι».

«Πού το βρήκες;»

«Θυμάσαι την Μπόνι Μπλακ κάτω στο Λα Πους;» Το Λα Πους είναι ο μικρός ινδιάνικος καταυλισμός στην κοντινή ακτή.

«Όχι».

«Αυτή κι ο άντρας της έρχονταν μαζί μας για ψάρεμα το καλοκαίρι», έσπευσε να πει ο Τσάρλι.

Έτσι εξηγούνταν γιατί δεν τη θυμόμουν. Έχω ταλέντο στο να διαγράφω οδυνηρά πράγματα από τη μνήμη μου.

«Είναι σε αναπηρικό καροτσάκι τώρα», συνέχισε ο Τσάρλι, όταν δεν του απάντησα, «άρα δεν οδηγεί πια και προσφέρθηκε να μου πουλήσει το φορηγάκι της πολύ φτηνά».

«Πόσο παλιό είναι;» Κατάλαβα από την αλλαγή της έκφρασής του πως είχε την ελπίδα να αποφύγει αυτήν ακριβώς την ερώτηση.

«Κοίτα, η Μπόνι έκανε πολλά μερεμέτια στη μηχανή... η αλήθεια είναι πως δεν είναι και τόσο παλιό».

Πίστευε πως θα το έβαζα κάτω τόσο εύκολα; «Πότε το αγόρασε;»

«Το αγόρασε το 1984, νομίζω».

«Το αγόρασε καινούργιο;»

«Ε, όχι. Νομίζω ήταν καινούργιο στις αρχές της δεκαετίας του εξήντα... άντε τέλος του πενήντα», παραδέχτηκε ντροπαλά.

«Τσά... μπαμπά, δεν ξέρω πολλά από αμάξια. Αν κάτι χαλάσει, δε θα μπορέσω να το επισκευάσω και δεν έχω λεφτά να το πάω σε συνεργείο...»

«Αλήθεια, Μπο, το εργαλείο δουλεύει μια χαρά. Δε φτιάχνουν τέτοια τώρα πια».

Το εργαλείο, σκέφτηκα... είχε δυνατότητες – έστω σαν παρτσούκλι.

«Πόσο φτηνό εννοείς, όταν λες φτηνό;» Στο κάτω κάτω, η τιμή ήταν ένας λόγος για τον οποίο θα μπορούσε να στραβώσει η συμφωνία.

«Ακου, αγόρι μου, η αλήθεια είναι πως σου το έχω ήδη αγοράσει. Ως δώρο για το καλωσόρισμα». Ο Τσάρλι με κρυφοκοίταξε λοξά με μια έκφραση γεμάτη ελπίδα.

Ουάου! Τζάμπα.

«Δε χρειαζόταν, μπαμπά. Θα αγόραζα με δικά μου λεφτά».

«Δεν πειράζει. Θέλω να είσαι χαρούμενος εδώ». Κοιτούσε ευθεία μπροστά στον δρόμο, όταν το είπε αυτό. Ο Τσάρλι δεν ένιωθε άνετα να εκφράζει δυνατά τα συναισθήματά του. Να κι άλλο ένα κοινό στοιχείο που είχαμε. Γι' αυτό κοιτούσα κι εγώ ευθεία μπροστά, όταν απάντησα.

«Αυτό είναι φανταστικό, μπαμπά! Σ' ευχαριστώ! Το εκτιμώ πραγματικά». Δεν υπήρχε λόγος να προσθέσω ότι μιλούσαμε για πράγματα που ήταν αδύνατον να συμβούν. Αλλά δεν ήταν ανάγκη να υποφέρει κι αυτός μαζί μου. Και δεν ήμουν από αυτούς που, όταν τους χάριζες γάιδαρο, τον κοιτούσαν στα δόντια – ούτε όταν τους χάριζες ένα φορηγάκι ή, μάλλον, μια μηχανή.

«Έλα τώρα, δεν κάνει τίποτα», μουρμούρισε έχοντας έρθει φανερά σε δύσκολη θέση από τις ευχαριστίες μου.

Ανταλλάξαμε κάποια σχόλια ακόμα για τον καιρό, που ήταν υγρός, και κάπου εκεί η συζήτηση πήρε τέλος. Κοιτούσαμε έξω από τα παράθυρα.

Μάλλον ήταν όμορφα. Όλα ήταν πράσινα. Τα δέντρα, οι κορμοί τους ντυμένοι με βρύα, τα κλαριά τους φορτωμένα με καταπρά-

σινο φύλλωμα, το χώμα σκεπασμένο με φτέρες. Ακόμα κι ο αέρας έμοιαζε πρασινωπός, έτσι όπως φιλτραριζόταν μέσα από τα φύλλα.

Παραήταν πράσινα – ένας άλλος πλανήτης.

Τελικά, φτάσαμε στο σπίτι του Τσάρλι. Ζούσε ακόμα στο σπίτι με τα δύο υπνοδωμάτια που είχαν αγοράσει με τη μητέρα μου τις πρώτες μέρες του γάμου τους. Αυτές ήταν και οι μοναδικές μέρες του γάμου τους – οι πρώτες. Εκεί, παρκαρισμένο στον δρόμο μπροστά από το σπίτι που έμενε ίδιο κι απαράλλαχτο, βρισκόταν το καινούργιο –τέλος πάντων, καινούργιο για μένα– φορηγάκι. Είχε ένα κόκκινο ξεθωριασμένο χρώμα, μεγάλα φτερά με καμπύλες και μια στρογγυλή καμπίνα οδηγού.

Μου άρεσε πολύ. Δεν ήμουν τύπος που τον ενδιέφεραν και πολύ τα αυτοκίνητα, έτσι ξαφνιάστηκα από την αντίδρασή μου. Θέλω να πω, δεν ήξερα αν δούλευε, αλλά μπορούσα να με φανταστώ εκεί μέσα. Επιπλέον, ήταν ένα από εκείνα τα γερά σιδερένια θηρία που δεν παθαίνουν ποτέ τίποτα – από εκείνα που βλέπεις στον τόπο ενός ατυχήματος, χωρίς μια γρατσουνιά στο χρώμα, περιτριγυρισμένα από τα συντρίμια του άλλου αυτοκινήτου που έχουν κάνει σμπαράλια.

«Ουάου, μπαμπά, είναι φοβερό! Σ' ευχαριστώ!» Κανονικός ενθουσιασμός αυτή τη φορά. Όχι μόνο το φορηγάκι ήταν παραδόξως ωραίο, αλλά επιπλέον τώρα δε θα χρειαζόταν να περπατάω τρία χιλιόμετρα μέσα στη βροχή για να πάω στο σχολείο το πρωί. Ούτε και να δεχτώ να με πετάξει ο κύριος διοικητής με το περιπολικό, που προφανώς ήταν το χειρότερο σενάριο.

«Χαίρομαι που σου αρέσει», είπε ο Τσάρλι με βραχνή φωνή, γεμάτος αμηχανία ξανά.

Μια διαδρομή έφτασε για να μεταφέρω όλα τα πράγματά μου πάνω. Πήρα τη δυτική κρεβατοκάμαρα, που έβλεπε στην μπροστινή αυλή. Το δωμάτιο ήταν οικείο· ήταν δικό μου από τότε που γεννήθηκα. Το ξύλινο πάτωμα, οι γαλάζιοι τοίχοι, το μυτερό ταβάνι, οι ξεθωριασμένες μπλε και άσπρες καρό κουρτίνες στο παράθυρο – ήταν όλα κομμάτι των παιδικών μου χρόνων. Τα μόνα πράγματα που είχε αλλάξει ο Τσάρλι ήταν το κρεβάτι, που αντικατέστησε την παιδική μου κούνια, και το γραφείο που πρόσθεσε καθώς μεγάλωνα. Πάνω στο γραφείο υπήρχε τώρα ένας μετα-

χειρισμένος υπολογιστής, με το καλώδιο τηλεφώνου που συνέδεε το μόντεμ με την πιο κοντινή ρίζα κολλημένο στο πάτωμα. Αυτός ήταν ένας όρος της μητέρας μου για να μπορούμε να επικοινωνούμε εύκολα. Η κουνιστή πολυθρόνα από τον καιρό που ήμουν μωρό βρισκόταν ακόμα στη γωνία.

Υπήρχε μόνο ένα μικρό μπάνιο στο τέλος της σκάλας, που έπρεπε να μοιράζομαι με τον Τσάρλι, αλλά μοιραζόμουν το μπάνιο και με τη μητέρα μου παλιότερα και αυτό ήταν σίγουρα χειρότερο. Εκείνη είχε πολύ περισσότερα πράγματα, αρνιόταν όμως πεισματικά όλες τις προσπάθειές μου να τα βάλω σε τάξη.

Ένα από τα καλά του Τσάρλι είναι ότι δεν τριγυρνάει γύρω σου όλη την ώρα. Με άφησε στην ησυχία μου να τακτοποιήσω τα πράγματά μου και να βολεψτώ, πράγμα που θα ήταν εντελώς αδύνατον για τη μητέρα μου. Είναι ωραία να είμαι μόνος, να μη χρειάζεται να χαμογελάω και να δείχνω ότι είμαι εντάξει· είναι μια ανακούφιση να μπορώ να κοιτάζω τη βροχή που πέφτει έξω από το παράθυρο, και να αφήνω τις σκέψεις μου να σκοτεινιάζουν.

Στο Λύκειο του Φορξ φοιτούσαν μόλις τριακόσιοι πενήντα επτά – τώρα πενήντα οκτώ – μαθητές· στο Φοίνιξ μόνο η τρίτη τάξη είχε περισσότερα από επτακόσια άτομα. Όλα τα παιδιά εδώ είχαν μεγαλώσει μαζί – οι παππούδες τους ήταν φίλοι από μωρά. Εγώ θα ήμουν το νέο παιδί από τη μεγαλούπολη, κάποιος που όλοι θα κοιτούσαν περίεργα και θα σιγοψιθύριζαν πίσω από την πλάτη του.

Ίσως, αν ήμουν από εκείνους τους ωραίους τύπους, να τα πήγαινα καλά. Από εκείνους τους δημοφιλείς μαθητές που μπορούν να γίνουν βασιλιάδες στον χορό των αποφοίτων. Μα είναι ολοφάνερο ότι δεν ήμουν από εκείνους τους τύπους – δεν ήμουν το αστέρι της ομάδας του ποδοσφαίρου ούτε ο πρόεδρος της τάξης ούτε το κακό παιδί με τη μηχανή. Ήμουν το παιδί που φαινόταν ότι μπορεί να ήταν καλό στο μπάσκετ, μέχρι που άρχισε να περπατάει. Το παιδί που έτρωγε σπρωξίδι μπαίνοντας στα αποδυτήρια, μέχρι που ξαφνικά έβαλε είκοσι πόντους μπίι στη δευτέρα λυκείου. Το παιδί που ήταν υπερβολικά ήσυχο και υπερβολικά γλωμό, που δε σκάμπαζε τίποτα από ηλεκτρονικά παιχνίδια ή αμάξια ή στατιστικά του μπέιζμπολ ή οτιδήποτε άλλο που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να του αρέσει.

Σε αντίθεση με τα άλλα αγόρια, δεν είχα τον άπειρο ελεύθερο χρόνο για χόμπι. Είχα ένα βιβλιάριο τραπέζης που έπρεπε να διαχειριστώ σωστά, ένα βουλωμένο σιφόνι που έπρεπε να ξεβουλώσω και να πάω να κάνω τα ψώνια της βδομάδας από το σουπερ μάρκετ.

Ή, τουλάχιστον, μέχρι πριν από λίγο καιρό.

Εντάξει, δεν τα έβρισκα με τα παιδιά της ηλικίας μου. Μπορεί στην πραγματικότητα να μην τα έβρισκα με τους ανθρώπους γενικά – τελεία και παύλα. Ακόμα και η μητέρα μου, με την οποία ήμουν πιο κοντά απ' ό,τι με οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο στον κόσμο, ποτέ δε με κατάλαβε πραγματικά. Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν με τα μάτια μου έβλεπα τα ίδια πράγματα που έβλεπε και ο υπόλοιπος κόσμος. Δηλαδή, ίσως εγώ να έβλεπα πράσινο αυτό που όλοι οι άλλοι έβλεπαν κόκκινο. Ίσως εκεί που στους άλλους μύριζε όμορφα σε μένα να μύριζε σαπίλα. Μπορεί κάτι να μην πήγαινε καλά στον εγκέφαλό μου.

Μα δεν είχε σημασία η αιτία. Το μόνο που είχε σημασία ήταν το αποτέλεσμα. Και αύριο θα ήταν μόνο η αρχή.

Δεν κοιμήθηκα καλά εκείνο το βράδυ, ακόμα και όταν κατάφερα να κάνω το κεφάλι μου να ηρεμήσει επιτέλους από την επίθεση σκέψων που εξαπέλυε. Ο ασταμάτητος ήχος της βροχής και του ανέμου πάνω στη στέγη δε μειώθηκε καθόλου. Τράβηξα το παλιό πάπλωμα ως πάνω από το κεφάλι μου και αργότερα πρόσθεσα και το μαξιλάρι. Μα δε μου κόλλαγε ύπνος έως και μετά τα μεσάνυχτα, όταν η βροχή κόπασε επιτέλους και μετατράπηκε σε ένα ήσυχο ψιγάλισμα.

Μια πυκνή ομίχλη ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να δω από το παράθυρό μου, όταν ξημέρωσε, και ένιωθα να με περιλούζει σύγκρουση από την κλειστοφοβία. Εδώ δεν μπορούσες ποτέ να δεις τον ουρανό· ήταν σαν εκείνο το κελί της φυλακής που φανταζόμουν.

Το πρωινό με τον Τσάρλι ήταν ήρεμο. Μου ευχήθηκε καλή τύχη στο σχολείο. Εγώ τον ευχαρίστησα γνωρίζοντας πως η ευχή του θα πήγαινε χαμένη. Η καλή τύχη φρόντιζε να με αποφεύγει. Ο Τσάρλι έφυγε πρώτος για το αστυνομικό τμήμα, που ήταν η γυ-

ναίκα κι η οικογένειά του. Όταν έφυγε, κάθισα στο παλιό τετράγωνο τραπέζι από ξύλο βελανιδιάς, σε μια από τις τρεις αταίριαστες καρέκλες, κι έμεινα να κοιτάζω τη γνωστή κουζίνα, με τους επενδυμένους με σκούρο ξύλο τοίχους, τα έντονα κίτρινα ντουλάπια και τον λευκό μουσαμά στο πάτωμα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Είχαν περάσει δεκαοχτώ χρόνια από τότε που η μητέρα μου έβαψε τα ντουλάπια, σε μια προσπάθεια να κάνει το σπίτι κάπως πιο φωτεινό. Πάνω από το μικρό τζάκι στο διπλανό μικροσκοπικό καθιστικό υπήρχε μια σειρά από φωτογραφίες. Πρώτα μια γαμήλια φωτογραφία του Τσάρλι και της μητέρας μου από το Λας Βέγκας, μετά μια φωτογραφία των τριών μας στο μαιευτήριο μετά τη γέννησή μου, που είχε τραβήξει μια εξυπηρετική νοσοκόμα, και ύστερα μια παρέλαση των σχολικών φωτογραφιών μου, ως τη χρονιά που μας πέρασε. Και μόνο που τις έβλεπα, ένιωθα ντροπή – τα απαράδεκτα κουρέματα, τα σιδεράκια, η ακμή που επιτέλους είχε υποχωρήσει εντελώς. Έπρεπε να δω τι μπορούσα να κάνω, ώστε ο Τσάρλι να τις βάλει αλλού, τουλάχιστον για όσο θα έμενα εδώ.

Ήταν αδύνατον, ζώντας μέσα σε αυτό το σπίτι, να μην καταλάβω πως ο Τσάρλι δεν είχε καταφέρει να ξεπεράσει τη μητέρα μου. Αυτό με έφερνε σε δύσκολη θέση.

Δεν ήθελα να πάω πολύ νωρίς στο σχολείο, δε γινόταν όμως να μείνω άλλο στο σπίτι. Φόρεσα το μπουφάν μου – από χοντρό πλαστικό που δεν ανέπνεε, δίνοντάς μου την αίσθηση προστατευτικής στολής, όπως αυτές που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες όταν έρχονται σε επαφή με τοξικά υλικά– και κατευθύνθηκα προς τα έξω, μέσα στη βροχή.

Έπεφταν ακόμα ψιχάλες, που δεν ήταν αρκετές για να ποτίσουν αμέσως τα ρούχα μου, καθώς άπλωσα το χέρι για να πιάσω το κλειδί, πάντα κρυμμένο κάτω από το μικρό υπόστεγο πάνω από την πόρτα, και κλείδωσα. Ο ήχος που έκαναν οι καινούργιες γαλότσες μου, βουλιάζοντας στο νερό, ήταν παράξενος. Μου έλειπε ο συνηθισμένος ήχος των χαλικιών που έτριζαν, όταν τα πατούσες.

Μέσα στο φορηγάκι ήταν όμορφα και στεγνά. Ή η Μπόνι ή ο Τσάρλι το είχε καθαρίσει, καθώς φαίνεται, αλλά η καφέ ταπετσαρία των καθισμάτων είχε ακόμα μια ελαφριά μυρωδιά καπνού,

βενζίνης και μέντας. Η μηχανή πήρε γρήγορα μπρος, προς μεγάλη μου ανακούφιση, αλλά με πολύ θόρυβο, που έμενε αμείωτος ακόμα και στο ρελαντί. Εντάξει, ένα τόσο παλιό φορητάκι οπωσδήποτε όλο και κάποιο κουσούρι θα είχε. Το αρχαίο ραδιόφωνο λειτουργούσε – ένα έξτρα δωράκι που δεν περίμενα.

Δε δυσκολεύτηκα να βρω το σχολείο. Όπως και τα περισσότερα πράγματα στην πόλη, ήταν λίγο πιο πέρα από την εθνική οδό. Δεν έμοιαζε με σχολείο· μόνο η πινακίδα, που μαρτυρούσε ότι ήταν το Λύκειο του Φορκς, μου έδωσε να καταλάβω ότι έφτασα. Έμοιαζε με ένα σύνολο από ασορτί σπίτια χτισμένα με βυσσινιά τούβλα. Υπήρχαν τόσο πολλά δέντρα και θάμνοι, που δεν μπορούσα να καταλάβω το μέγεθός του στην αρχή. *Πού ήταν αυτή η αίσθηση του ιδρύματος, σκέφτηκα. Πού ήταν το πλέγμα της περιφραξης, οι ανιχνευτές μετάλλων;*

Πάγκαρα κοντά στο πρώτο κτίριο, όπου υπήρχε μια μικρή πινακίδα πάνω από την πόρτα που έλεγε *ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ*. Κανείς άλλος δεν είχε παρκάρει εκεί, έτσι ήμουν σίγουρος πως δεν επιτρεπόταν, αλλά αποφάσισα να ζητήσω οδηγίες εκεί αντί να τριγυρνάω μέσα στη βροχή σαν ηλίθιος.

Μέσα το φως ήταν δυνατό και είχε πιο πολλή ζέση απ' ό,τι ήλπιζα. Το γραφείο ήταν μικρό· μια μικρή αίθουσα αναμονής με σπαστές καρέκλες με μαξιλαράκι, μια μοκέτα με πορτοκαλιές πιτσιλιές, ανακοινώσεις και βραβεία στριμωγμένα δίπλα δίπλα στους τοίχους, ένα μεγάλο ρολόι που χτυπούσε δυνατά. Παντού υπήρχαν φυτά σε μεγάλες πλαστικές γλάστρες, λες και δεν υπήρχε αρκετή πρασινάδα έξω. Την αίθουσα χώριζε στα δύο ένας μακρύς πάγκος, όπου ήταν στοιβαγμένα συρμάτινα καλάθια γεμάτα χαρτιά, με κολλημένα στο μπροστινό μέρος τους φυλλάδια σε έντονα χρώματα. Υπήρχαν τρία γραφεία πίσω από τον πάγκο· ένας στρουμπουλός άντρας με γυαλιά, που είχε αρχίσει να κάνει φαλάκρα, καθόταν σε ένα απ' αυτά. Φορούσε ένα κοντομάνικο μπλουζάκι, που αμέσως με έκανε να νιώσω πως είχα ντυθεί υπερβολικά βαριά.

Ο άντρας που άρχισε να κάνει φαλάκρα σήκωσε το κεφάλι του. «Σε τι μπορώ να βοηθήσω;»

«Είμαι ο Μπο Σουάν», τον πληροφόρησα και είδα την άμεση αναγνώριση στα μάτια του. Με περίμεναν, ήμουν θέμα κουτσο-

μπολιών, δεν υπήρχε αμφιβολία. Ο γιος του διοικητή, αυτός με την ανισόρροπη μητέρα, που επιτέλους γύρισε σπίτι.

«Μα βέβαια», είπε. Σκάλισε πάνω στο γραφείο του μια στοίβα με έγγραφα, που κινδύνευαν οριακά να πέσουν κάτω, ώσπου βρήκε αυτά που έψαχνε. «Ορίστε το πρόγραμμά σου και ένας χάρτης του σχολείου, Μπόφορτ». Έφερε αρκετά φύλλα πάνω στον πάγκο για να μου τα δείξει.

«Ε, με φωνάζουν Μπο, σας παρακαλώ».

«Α, φυσικά, Μπο».

Έριξε μια γρήγορη ματιά στα μαθήματά μου για χάρη μου, σημειώνοντας την καλύτερη διαδρομή πάνω στον χάρτη για καθένα από αυτά, και μου έδωσε ένα έντυπο το οποίο έπρεπε να υπογράψουν όλοι οι καθηγητές και έπρεπε να του επιστρέψω στο τέλος της ημέρας. Μου χαμογέλασε και είπε ότι ήλπιζε, όπως και ο Τσάρλι, να μου αρέσει εδώ στο Φορκς. Χαμογέλασα κι εγώ όσο πιο πειστικά γινόταν.

Όταν ξαναβγήκα έξω στο αυτοκίνητό μου, άρχιζαν να έρχονται κι άλλοι μαθητές. Έκανα τον γύρο του σχολείου ακολουθώντας τη ροή της κυκλοφορίας. Χάρηκα βλέποντας ότι τα περισσότερα αυτοκίνητα ήταν παλιότερα, σαν το δικό μου, τίποτα φανταχτερό. Στο Φοίνιξ έμενα σε μία από τις λίγες γειτονιές της Κοιλάδας του Παραδείσου με κατοίκους χαμηλότερων εισοδημάτων. Μια καινούργια Μερσεντές ή μια Πόρσε μέσα στο πάρκινγκ των μαθητών ήταν πολύ συνηθισμένο θέαμα. Το πιο ωραίο αμάξι εδώ ήταν ένα ολοκαίνουργιο ασημί Βόλβο που ξεχώριζε. Ωστόσο, έσβησα τη μηχανή αμέσως μόλις βρήκα να παρκάρω, έτσι ώστε ο εκκωφαντικός θόρυβος να μην τραβήξει την προσοχή πάνω μου.

Κοίταξα τον χάρτη μέσα στο φορητάκι, προσπαθώντας τώρα να τον αποστηθίσω· ήλπιζα ότι δε θα χρειαζόταν να τριγυρνάω όλη μέρα με τον χάρτη κολλημένο μπροστά στη μύτη μου. Έχωσα όλα μου τα πράγματα στο σακίδιό μου, έριξα το λουρί πάνω από τον ώμο και πήρα μια βαθιά ανάσα. *Δε θα είναι και τόσο άσχημα τα πράγματα*, είπα ψέματα στον εαυτό μου. Σοβαρά τώρα, δεν ήταν κανένα ζήτημα ζωής και θανάτου – ήταν απλά το λύκειο. Δε θα με δάγκωνε κανείς. Επιτέλους ξεφύσησα και βγήκα απ' το φορητάκι.

Έβαλα την κουνούλα στο κεφάλι, έτσι ώστε να κρύβει το πρό-

σωπό μου, καθώς προχωρούσα προς το πεζοδρόμιο όπου συνωστιζόνταν έφηβοι. Το μονόχρωμο μαύρο μπουφάν μου δεν ξεχώριζε, διαπίστωση με χαρά, αν και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για το ύψος μου. Χαμήλωσα τους ώμους και συνέχισα να περπατάω με το κεφάλι κάτω.

Μόλις έφτασα στο κυλικείο, ήταν εύκολο να εντοπίσω το κτίριο τρία. Ένα μεγάλο μαύρο 3 ήταν ζωγραφισμένο μέσα σε ένα λευκό τετράγωνο στην ανατολική γωνία. Μπήκα μέσα ακολουθώντας δύο γιούνισεξ αδιάβροχα παλτά.

Η αίθουσα ήταν μικρή. Τα άτομα μπροστά μου σταμάτησαν ακριβώς στην πόρτα για να κρεμάσουν τα αδιάβροχά τους σε μια μακριά σειρά από γάντζους. Τα μιμήθηκα. Ήταν δυο κορίτσια, το ένα ξανθό, σαν πορσελάνη, το άλλο επίσης χλομό, με ανοιχτά καστανά μαλλιά. Τουλάχιστον το δέρμα μου δε θα ξεχώριζε εδώ.

Πήγα το έντυπο στην καθηγήτρια, μια ξερακιανή γυναίκα με μαλλιά που είχαν αρχίσει να αραιώνουν, η οποία είχε μια πινακίδα στην έδρα της με το όνομά της, που έγραφε *κα Μέισον*. Με κοίταξε αποσβολωμένη, όταν είδε το όνομά μου –αποθαρρυντική αντίδραση–, κι εγώ ένιωσα το αίμα να μου ανεβαίνει στο κεφάλι, σχηματίζοντας άσχημους λεκέδες στα μάγουλα και στον λαιμό μου. Τουλάχιστον, όμως, με έστειλε σε ένα άδειο θρανίο στο τέarma της αίθουσας χωρίς να με συστήσει στην τάξη. Προσπάθησα να στριμωχτώ στο μικρό θρανίο χωρίς να τραβάω την προσοχή, όσο ήταν δυνατόν.

Ήταν πιο δύσκολο για τους συμμαθητές μου να με κοιτάζουν στο τέarma της αίθουσας, αλλά και πάλι με κάποιον τρόπο τα κατάφεραν. Εγώ είχα τα μάτια μου καρφωμένα στη λίστα με τα βιβλία για διάβασμα που μου είχε δώσει η καθηγήτρια. Ήταν αρκετά στοιχειώδης: Μπροντέ, Σαίξπηρ, Τσόσερ, Φόκνερ. Τα είχα ήδη διαβάσει όλα. Αυτό ήταν παρηγορητικό... και βαρετό. Αναρωτήθηκα αν η μητέρα μου θα μου έστειλε τον φάκελο με τις παλιές μου εργασίες ή αν θα θεωρούσε πως αυτό δεν ήταν σωστό. Σκέφτηκα διάφορα επιχειρήματα με την εικόνα της στο μυαλό μου, ενώ η καθηγήτρια συνέχιζε να μιλάει μονότονα.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, μια αδύνατη κοπέλα με δέρμα γεμάτο ακμή και μαύρα μαλλιά που έμοιαζαν με πετρελαιοκηλίδα έσκυψε από πάνω μου στον διάδρομο για να μου μιλήσει.

«Είσαι ο Μπόφορτ Σουάν, έτσι δεν είναι;» Έδινε την εντύπωση μιας υπερβολικά εξυπηρετικής κοπέλας, από εκείνες που ανήκουν σε κάποια σακαμιστική λέσχη.

«Μπο», διόρθωσα. Όλοι όσοι βρίσκονταν σε ακτίνα τριών θέσεων έστρεψαν το βλέμμα τους πάνω μου.

«Πού είναι το επόμενο μάθημά σου;» ρώτησε εκείνη.

Έπρεπε να κοιτάξω στην τσάντα μου. «Ε, έχω Αγωγή του Πολίτη με τον Τζέφερσον, στο κτίριο έξι».

Δεν μπορούσα να γυρίσω πουθενά χωρίς να πέσω πάνω σε μάτια που με κοιτούσαν περιέργα.

«Πάω στο κτίριο τέσσερα, θα μπορούσα να σου δείξω τον δρόμο...» Σίγουρα υπερβολικά εξυπηρετική. «Εμένα με λένε Έρικα», πρόσθεσε.

Χαμογέλασα με το ζόρι. «Ευχαριστώ».

Πήραμε τα μπουφάν μας και βγήκαμε έξω στη βροχή, που είχε αρχίσει ξανά. Αρκετοί άνθρωποι περπατούσαν σε πολύ μικρή απόσταση πίσω μας – σαν να προσπαθούσαν να κρυφακούσουν. Ήλπιζα ότι δεν είχα αρχίσει να τρελαίνομαι.

«Λοιπόν, είναι πολύ διαφορετικά εδώ από το Φοίνιξ, έτσι;» ρώτησε εκείνη.

«Πολύ».

«Εκεί δε βρέχει πολύ, σωστά;»

«Τρεις τέσσερις φορές τον χρόνο».

«Ουάου, πώς να 'ναι άραγε εκεί πέρα;» αναρωτήθηκε.

«Ηλιόλουστα», της είπα.

«Δεν είσαι και πολύ μαυρισμένος».

«Η μητέρα μου έχει μερική λευκοπάθεια».

Περιεργάστηκε το πρόσωπό μου αμήχανα κι εγώ έπνιξα έναν αναστεναγμό. Φαίνεται πως τα σύννεφα και το χιούμορ δεν ταίριαζαν μεταξύ τους. Λίγοι μήνες ακόμη και δε θα μπορούσα πια να αυτοσαρκάζομαι.

Κάναμε τον γύρο του εστιατορίου για να φτάσουμε στο νότιο κτίριο κοντά στο γυμναστήριο. Η Έρικα με ακολούθησε ως την πόρτα, αν και υπήρχε πινακίδα που φαινόταν ολοκάθαρα.

«Λοιπόν, καλή τύχη», είπε, καθώς ακούμπησα το πόμολο. «Μπορεί να έχουμε κανένα άλλο κοινό μάθημα». Ακούστηκε αισιόδοξη.

Εγώ της χαμογέλασα –με έναν τρόπο που ήλπιζα να μην της δώσει θάρρος– και μπήκα μέσα.

Το υπόλοιπο πρωί πέρασε κάπως έτσι πάνω κάτω. Η καθηγήτρια της Τριγωνομετρίας, η κυρία Βάρνερ, την οποία θα μισούσα έτσι κι αλλιώς εξαιτίας του μαθήματος που δίδασκε, ήταν η μοναδική που με έβαλε να σταθώ μπροστά στην τάξη και να συστηθώ. Εγώ τραύλισα, γέμισα κοκκινίλες και παραλίγο να πεδικλωθώ στις γαλότσες μου, πηγαίνοντας προς τη θέση μου.

Έπειτα από δύο μαθήματα, κάποια πρόσωπα άρχισαν να μου φαίνονται γνώριμα σε κάθε αίθουσα. Πάντα βρισκόταν κάποιος πιο θαρραλέος από τους υπολοίπους, που μου συστηνόταν και με ρωτούσε πώς μου φαινόταν το Φορκς. Εγώ προσπαθούσα να απαντώ διπλωματικά, αλλά βασικά έλεγα ψέματα. Τουλάχιστον δε χρειάστηκα καθόλου τον χάρτη.

Σε κάθε μάθημα οι καθηγητές στην αρχή με φώναζαν Μπόφορτ και, παρόλο που τους διόρθωνα αμέσως, ήταν ενοχλητικό. Μου πήρε χρόνια να ξεπεράσω το όνομα Μπόφορτ – σε ευχαριστώ, παππού, που πέθανες μόλις μερικούς μήνες προτού γεννηθώ και έκανες τη μητέρα μου να νιώσει υποχρεωμένη να σε τιμήσει.

Ένα αγόρι κάθισε δίπλα μου και στην Τριγωνομετρία και στα Ισπανικά, και ήρθε μαζί μου στο εστιατόριο για μεσημεριανό. Ήταν κοντός, δε μου έφτανε ούτε καν ως τον ώμο, αλλά τα ατίθασα σγουρά μαλλιά του κάλυπταν τη διαφορά μεταξύ μας. Δε θυμόμουν το όνομά του, έτσι χαμογελούσα και κουνούσα το κεφάλι μου όσο αυτός φλυαρούσε σχετικά με τους καθηγητές και τα μαθήματα. Δεν προσπάθησα να τον παρακολουθήσω.

Καθίσαμε στην άκρη ενός γεμάτου τραπέζιου με αρκετούς από τους φίλους του, τους οποίους μου σύστησε – τουλάχιστον δεν μπορούσες να παραπονεθείς για έλλειψη καλών τρόπων εδώ πέρα. Ξέχασα όλα τα ονόματά τους αμέσως μόλις μου τα είπε. Εκείνοι φάνηκαν να μην έχουν πρόβλημα που με κάλεσε να καθίσω μαζί τους. Το κορίτσι από τα Αγγλικά, η Έρικα, με χαιρέτησε από την άλλη άκρη της τραπεζαρίας κι εκείνοι γέλασαν όλοι. Ήδη τους είχα δώσει τροφή για αστεία. Κατά πάσα πιθανότητα είχα κάνει νέο ρεκόρ. Όμως κανείς τους δε φάνηκε να το κάνει κακόβουλα.

Εκεί τους είδα για πρώτη φορά, μέσα στην τραπεζαρία, προ-

σπαθώντας να ανοίξω κουβέντα με επτά περίεργους αγνώστους.

Κάθονταν στη γωνία του εστιατορίου, όσο πιο μακριά γινόταν από εκεί όπου καθόμουν εγώ μέσα στη μακριά αίθουσα. Ήταν πέντε. Δε μιλούσαν ούτε έτρωγαν, παρόλο που καθένας τους είχε μπροστά του ένα δίσκο με φαγητό. Δε με κοιτούσαν σαν χαζοί, σε αντίθεση με τους περισσότερους από τους υπόλοιπους μαθητές, έτσι μπορούσα να τους παρατηρώ με την ησυχία μου. Μα αυτό που τράβηξε την προσοχή μου δεν ήταν τίποτε από όλα αυτά.

Δεν είχαν καμία ομοιότητα μεταξύ τους.

Ήταν τρία κορίτσια: το ένα φαινόταν ότι παραήταν ψηλό, ακόμα και καθιστό που ήταν, μπορεί να είχε το ίδιο ύψος με μένα – τα πόδια του ήταν ατελείωτα. Θα μπορούσε να είναι αρχηγός της ομάδας βόλεϊ και ήμουν σίγουρος ότι δε θα ήθελες να σε πετύχει κάποιο καρφί της. Είχε σκούρα σγουρά μαλλιά, μαζεμένα πίσω σε μια ακατάστατη αλογοουρά.

Ένα άλλο είχε μαλλιά στο χρώμα του μελιού, που έφταναν ως τους ώμους του· δεν ήταν τόσο ψηλή όσο η μελαχρινή, αλλά και πάλι ήταν ψηλότερη από τα περισσότερα αγόρια στο τραπέζι μου. Ήταν κάπως τσιτωμένη, νευρική. Ήταν λιγάκι περίεργο, αλλά για κάποιο λόγο μού θύμιζε την ηθοποιό που είχα δει σε εκείνη την ταινία δράσης πριν από μερικές εβδομάδες, που είχε σκοτώσει καμιά δεκαριά άντρες με ένα μεγάλο μαχαίρι. Θυμήθηκα ότι τότε δεν το έχασα – δεν υπήρχε περίπτωση εκείνη η ηθοποιός να μπορούσε να τα βάλει με τόσους κακούς και να κερδίσει. Όμως τώρα σκεφτόμουν ότι μπορεί και να μου φαινόταν φυσιολογικό, αν τον χαρακτήρα έπαιζε αυτή η κοπέλα.

Το τελευταίο κορίτσι ήταν πιο μικρόσωμο, με μαλλιά που είχαν μια απόχρωση κάπου ανάμεσα στο κόκκινο και το καστανό, αλλά διαφορετική και από τα δύο αυτά χρώματα, κάπως μεταλλική, ένα χρώμα χάλκινο. Εκείνη φαινόταν πιο μικρή από τις άλλες δύο, που θα μπορούσαν άνετα να είναι φοιτήτριες.

Τα αγόρια ήταν τελείως διαφορετικά μεταξύ τους. Ο πιο ψηλός – που ήταν σίγουρα ψηλότερος κι από μένα, μάλλον γύρω στα δύο μέτρα ή ίσως και παραπάνω – ήταν ολοφάνερα το αστέρι του σχολείου στα αθλήματα. Ο βασιλιάς του χορού. Και ο τύπος εκείνος που πάντα τού κρατούσαν σειρά για οποιοδήποτε μηχάνημα

ήθελε στο γυμναστήριο, στην αίθουσα με τα βάρη. Τα ίσια χρυσαφένια μαλλιά του ήταν πιασμένα σε ένα μικρό κότσο στο πίσω μέρος του κεφαλιού του, αλλά δεν υπήρχε τίποτα θηλυπρεπές πάνω του – με κάποιον τρόπο ο κότσος τον έκανε να δείχνει ακόμα πιο άντρας. Ήταν ξεκάθαρο πως ήταν υπερβολικά ωραίος τύπος γι' αυτό το σχολείο ή για οποιοδήποτε άλλο που θα μπορούσα να φανταστώ.

Το πιο κοντό αγόρι είχε μυώδες σώμα, ενώ τα σκούρα μαλλιά του ήταν τόσο κοντοκουρεμένα, που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια σκιά πάνω στο δέρμα του κεφαλιού του.

Εντελώς διαφορετικοί, αλλά είχαν όλοι τους κάτι κοινό: Καθέννας τους ήταν άσπρος σαν κιμωλία, ήταν πιο γλομοί από όλους τους μαθητές που ζούσαν σε αυτή την ανήλιαγη πόλη. Πιο γλομοί κι από μένα, το αγόρι με τη λευκοπάθεια. Είχαν όλοι τους πολύ σκούρα μάτια – από το σημείο όπου καθόμουν έμοιαζαν μαύρα –, αν και είχαν διαφορετικές αποχρώσεις στα μαλλιά. Είχαν επίσης σκοτεινές σκιές κάτω από τα μάτια αυτά – μοβ σκιές που έμοιαζαν με μώλωπες. Μπορεί η πεντάδα να είχε ξεφυχήσει όλο το βράδυ. Ή μπορεί να συνέρχονταν από ένα χτύπημα που τους έσπασε τη μύτη. Αν και οι μύτες τους, όπως όλα τα χαρακτηριστικά τους, ήταν ίσιες, τέλειες.

Μα δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω τους.

Είχα καρφωθεί επειδή τα πρόσωπά τους, τόσο διαφορετικά, τόσο όμοια, ήταν όλα απίστευτα, υπερφυσικά όμορφα. Και των κοριτσιών και των αγοριών – πανέμορφα. Ήταν πρόσωπα που δεν έβλεπες ποτέ στην πραγματική ζωή – μόνο ύστερα από ρετούς σε περιοδικά και αφίσες. Ή σε κάποιο μουσείο, ζωγραφισμένα από κάποιον παλιό μεγάλο ζωγράφο, σαν πρόσωπα αγγέλων. Ήταν δύσκολο να πιστέψεις ότι ήταν αληθινά.

Αποφάσισα ότι η πιο όμορφη από όλους ήταν η πιο μικρόσωμη κοπέλα με τα χάλκινα μαλλιά, αν και είχα μια υποψία ότι το γυναικείο κοινό του σχολείου θα ψήφιζε τον ξανθό τύπο που έμοιαζε με ηθοποιό. Βέβαια, θα είχαν άδικο. Θέλω να πω, όλοι τους ήταν πανέμορφοι, αλλά το κορίτσι αυτό ήταν κάτι παραπάνω από όμορφο. Ήταν απολύτως τέλειο. Ήταν μια τελειότητα που μου δημιουργού-

σε ταραχή και ανησυχία. Έκανε το στομάχι μου να αναστατώνεται.

Όλοι τους είχαν το βλέμμα στραμμένο αλλού – δεν κοιτούσαν ο ένας τον άλλο ούτε τους άλλους μαθητές ούτε τίποτε άλλο συγκεκριμένο, απ' όσο καταλάβαινα, τουλάχιστον. Μου θύμιζαν μοντέλα που είχαν στηθεί για να φωτογραφηθούν για μια διαφήμιση – σε μια πόζα καλλιτεχνικής ανίας. Καθώς τους παρατηρούσα, το μυώδες αγόρι με το ξυρισμένο κεφάλι σηκώθηκε με τον δίσκο του – με ένα αναψυκτικό που είχε μείνει κλειστό, ένα μήλο άθικτο – και έφυγε με γρήγορες, αέρινες δρασκελιές που παρέπεμπαν σε πασαρέλα. Παρακολουθούσα αναρωτώμενος αν είχαν σχολή χορού εδώ στην πόλη, ώσπου εκείνος άφησε τον δίσκο του και ξεγλίστρησε από την πίσω πόρτα πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευα ότι ήταν δυνατόν. Το βλέμμα μου έπεσε και πάλι στους άλλους, οι οποίοι δεν είχαν κουνηθεί καθόλου.

«Ποιοι είναι αυτοί;» ρώτησα το αγόρι από τα Ισπανικά, το όνομα του οποίου είχα ξεχάσει.

Καθώς εκείνος σήκωσε το κεφάλι για να δει ποιους εννοούσα – αν και είχε ήδη καταλάβει μάλλον από τον τόνο της φωνής μου –, ξαφνικά μας κοίταξε εκείνη, η κοπέλα που ήταν τέλεια. Κοίταξε τον διπλανό μου μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά τα σκοτεινά μάτια της έπεσαν στιγμιαία στα δικά μου. Αμυγδαλωτά μάτια, σηκωμένα προς τα πάνω στις γωνίες, με πυκνές βλεφαρίδες.

Γύρισε γρήγορα από την άλλη μεριά, πιο γρήγορα απ' ό,τι εγώ, αν και χαμήλωσα το βλέμμα αμέσως μόλις κοίταξε προς το μέρος μου. Ένιωθα τις κόκκινες κηλίδες να απλώνονται στο πρόσωπό μου. Σε αυτή τη φευγαλέα ματιά το πρόσωπό της δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον – ήταν λες κι εκείνος την είχε φωνάξει, κι αυτή, αντιδρώντας απρόθυμα, σήκωσε το κεφάλι έχοντας ήδη αποφασίσει να μην απαντήσει.

Ο διπλανός μου γέλασε μια φορά, αμήχανα, κοιτάζοντας το τραπέζι, όπως κι εγώ.

Απάντησε ψελλίζοντας μέσα από τα δόντια του. «Αυτοί είναι οι Κάλεν και οι Χέλ. Η Ίντιθ και η Έλινορ Κάλεν, η Τζέσαμιν και ο Ρόγιαλ Χέλ. Αυτός που έφυγε ήταν ο Άρτσι Κάλεν. Ζουν μαζί με τη γιατρό Κάλεν και τον σύζυγό της».

Έριξα μια λοξή ματιά στο τέλειο κορίτσι, που κοιτούσε τώρα

τον δίσκο του, θρυμματίζοντας ένα κουλούρι με τα μακριά, ωχρά δάχτυλά του. Το στόμα της κουνιόταν πολύ γρήγορα, όμως τα άψογα χείλη της ίσα ίσα που άνοιγαν. Οι άλλοι τρεις κοιτούσαν ακόμα από την άλλη μεριά, κι όμως είχα την εντύπωση πως τους μιλούσε χαμηλόφωνα.

Παράξενα ονόματα, σκέφτηκα. Παλιομοδίτικα. Από εκείνα που συνήθως έχουν οι παππούδες – όπως και το δικό μου. Μήπως συνηθίζονταν εδώ; Μικρά επαρχιακά ονόματα; Ξαφνικά θυμήθηκα πως τον διπλανό μου τον έλεγαν Τζέρεμι. Ένα τελείως φυσιολογικό όνομα. Υπήρχαν δύο αγόρια με το όνομα Τζέρεμι στο μάθημα της Ιστορίας στο Φοίνιξ.

«Είναι πολύ... ευπαρουσίαστοι». Πόσο λίγο ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα αυτός ο χαρακτηρισμός.

«Ναι!» συμφώνησε ο Τζέρεμι γελώντας ξανά. «Είναι όλοι μαζί όμως... ο Ρόγιαλ με την Έλινορ, ο Άρτσι με την Τζέσαμιν, θέλω να πω. Δηλαδή είναι ζευγάρια, ξέρεις. Και ζουν όλοι μαζί». Γέλασε ειρωνικά και κούνησε τα φρύδια του με υπονοούμενα.

Δεν ήξερα για ποιο λόγο, αλλά η αντίδρασή του με έκανε να θέλω να τους υπερασπιστώ. Ίσως επειδή ακούστηκε τόσο επικριτικός. Αλλά τι μπορούσα να πω; Δεν ήξερα τίποτα για εκείνους.

«Ποιοι από αυτούς είναι οι Κάλεν;» ρώτησα, θέλοντας να αλλάξω το ύφος, μα όχι και το θέμα. «Δε φαίνονται να είναι συγγενείς... δηλαδή... μάλλον».

«Δεν είναι. Η γιατρός Κάλεν είναι πολύ νέα. Γύρω στα τριάντα. Οι Κάλεν είναι όλοι τους υιοθετημένοι. Οι Χέιλ, οι Ξανθοί, είναι αδέρφια, δίδυμα νομίζω... και είναι θετά παιδιά».

«Φαίνονται λίγο μεγάλα για να είναι θετά».

«Τώρα πια ναι, ο Ρόγιαλ και η Τζέσαμιν είναι και οι δυο δεκαοχτώ, αλλά ήταν μαζί με τον κύριο Κάλεν από μικρά. Είναι θείος τους, νομίζω».

«Εδώ που τα λέμε, είναι απίστευτο... που έχουν αναλάβει την ευθύνη για όλα αυτά τα παιδιά, ενώ είναι τόσο νέοι... ξέρεις».

«Ναι, μάλλον», είπε ο Τζέρεμι, αν και μου φάνηκε σαν να προτιμούσε να μην πει τίποτα θετικό. Λες και για κάποιο λόγο δε συμπαθούσε τη γιατρό και τον άντρα της... και από τον τρόπο που κοιτούσε τα θετά παιδιά τους μάντευα ότι μπορεί να ένιωθε κά-

ποια ζήλια. «Νομίζω όμως ότι η γιατρός Κάλεν δεν μπορεί να κάνει παιδιά», πρόσθεσε, λες και αυτό έκανε λιγότερο αξιοθαύμαστη την πράξη τους.

Όση ώρα συζητούσαμε, δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από την παράξενη οικογένεια για περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα κάθε φορά. Συνέχιζαν να κοιτάζουν τους τοίχους χωρίς να τρώνε.

«Πάντα στο Φορκς έμεναν;» ρώτησα. Πώς και δεν τους είχα προσέξει κάποιο από τα καλοκαίρια που είχα περάσει εδώ;

«Όχι. Ήρθαν πριν από δύο χρόνια από κάποιο μέρος της Αλάσκας».

Ένιωσα ένα κύμα συμπόνιας και ανακούφισης. Συμπόνιας γιατί, όσο όμορφοι κι αν ήταν, ήταν ξένοι και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι δεν ήταν ευπρόσδεκτοι. Ανακούφισης που δεν ήμουν ο μοναδικός ξένος εδώ πέρα και σίγουρα δεν ήμουν ο πιο ενδιαφέρων, από όποια μεριά και να το έβλεπες.

Καθώς τους παρατηρούσα, το τέλειο κορίτσι, η μία από τους Κάλεν, σήκωσε το βλέμμα του, που διασταυρώθηκε με το δικό μου, αυτή τη φορά με φανερή περιέργεια στην έκφρασή του. Καθώς έστρεψα το βλέμμα μου γρήγορα από την άλλη μεριά, μου φάνηκε ότι στο δικό της υπήρχε κάποια ανεκπλήρωτη προσδοκία.

«Ποια είναι αυτή με τα καστανοκόκκινα μαλλιά;» ρώτησα. Προσπάθησα να κοιτάξω αδιάφορα προς το μέρος της, σαν να έριχνα μια ματιά γύρω γύρω στον χώρο του εστιατορίου· εκείνη με κοιτούσε ακόμα, αλλά όχι σαν χαζή, όπως όλοι οι άλλοι μαθητές σήμερα – είχε μια απογοητευμένη έκφραση που δεν καταλάβαινα. Χαμήλωσα ξανά τα μάτια.

«Αυτή είναι η Ίντιθ. Είναι κουκλάρα, βέβαια, αλλά μη χάνεις τον καιρό σου. Δε βγαίνει ραντεβού. Απ' ό,τι φαίνεται, κανείς εδώ δεν είναι αρκετά καλός για του λόγου της», είπε ο Τζέρεμι ξινισμένα και μετά σαν να μούγκρισε. Αναρωτήθηκα πόσες φορές τού είχε ρίξει χυλόπιτα.

Έσφιξα τα χείλη μου για να κρύψω το χαμόγελό μου. Έπειτα την ξανακοίταξα. Την Ίντιθ. Το πρόσωπό της ήταν γυρισμένο από την άλλη μεριά, αλλά μου φάνηκε από το σχήμα που είχε πάρει το μάγουλό της ότι χαμογελούσε κι εκείνη.

Όταν ο Μπο Σουάν μετακομίζει στη μελαγχολική πόλη Φορκς και συναντά τη μυστηριώδη και γοητευτική Ίντιθ Κάλεν, η ζωή του παίρνει μια αναπάντεχη και, κυρίως τρομακτική τροπή. Με την κατάλευκη επιδερμίδα της, τα χρυσαφιά μάτια της, τη σαγηνευτική φωνή της και τα υπερφυσικά χαρίσματά της, η Ίντιθ είναι αινιγματική και συνάμα ακαταμάχητη. Αυτό που δε συνειδητοποιεί ο Μπο είναι ότι όσο πιο πολύ την πλησιάζει τόσο περισσότερο βάζει σε κίνδυνο τον εαυτό του και τους γύρω του. Και ίσως είναι πολύ αργά για να μετανιώσει...

Με αφορμή τα δέκα χρόνια από την πρώτη κυκλοφορία του βιβλίου *ΛΥΚΟΦΩΣ*, η Στέφενι Μάιερ έγραψε από τη αρχή την ερωτική ιστορία που γοήτευσε εκατομμύρια αναγνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο, από μία άλλη οπτική όμως, που θα καταπλήξει τους φανατικούς θαυμαστές και όχι μόνο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1941-1

9 786180 119411

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19340